

[Justitsministeren.]

beværterlovens § 30, stk. 4, således at politiet kan gøre undtagelser fra hovedreglen om, at der ikke i beværtninger med ret til udkænkning af stærke drikke må anvendes kvindeligt serverings- og gardebepersonale under 18 år. Dette spørgsmål hører egentlig under den højtærede handelsministers område, men da det tillige berører politiets virksomhed, har jeg talt med handelsministeren om dette spørgsmål, og den højtærede handelsminister er enig i de bemærkninger, jeg kommer med.

Jeg kan oplyse, at politiet efter den nye bestemmelse kun kan give sådanne tilladelser, hvis de unge kvinder under 18 år agtes antaget til oplæring i tjenerfaget i overensstemmelse med lærlingelovens regler, og at politiet skal påse, at forholdene på lærestedet gør det forsvarligt at tillade anvendelse af unge kvinder. Den nye lovbestemmelse, som er foreslået af kvindeorganisationerne, og som tilsigter at give mænd og kvinder lige adgang til at blive oplært i tjenerfaget, synes iøvrigt ikke at have fået større betydning, idet der f. eks. i København indtil nu kun er givet een tilladelse, nemlig til restaurant „Karnappen“ i „Kvindernes Bygning“ i Niels Hemmingsensgade.

Med hensyn til det ærede medlems spørgsmål om, hvorvidt jeg kunne tænke mig at skærpe straffen for berusede trafikanter, tror jeg, at jeg må nøjes med at henvise til, at et af justitsministeriet nedsat udvalg vedrørende en revision af færdsels- og motorlovgivningen også vil beskæftige sig med disse problemer. Dette udvalg blev nedsat i 1935, men nåede ikke at afgive betænkning før krigen, og da man forudså, at der ikke forelå nogen mulighed for at fremme en ny færdsels- og motorlovgivning, sålænge krigen varede, blev udvalgets arbejde stillet i bero. Nu er udvalget blevet rekonstrueret i efteråret 1949, og det er i fuld gang med arbejdet. Det må dog bemærkes, at en kommission under handelsministeriet også beskæftiger sig med spørgsmålet om alkohols indflydelse på trafikken, og at justitsministeriets udvalg foreløbig afventer betænkningen fra handelsministeriets kommission vedrørende dette spørgsmål, forinden man optager problemet til nærmere undersøgelse. Vi må derfor afvente dette udvalgs arbejde.

Det ærede medlem hr. Horn kom i slutningen af sit indlæg ind på spørgsmålet om straffeattesternes indhold og fremhævede, at han fandt det urimeligt, at personer, der

har begået en større eller mindre lovovertrædelse i de unge år, resten af livet skal forfølges af denne forseelse, fordi den optages på straffeattesten, der udstedes til dem.

De gældende regler om straffeattester findes i et cirkulære af 30. juni 1939. De er nu ikke helt så strenge, som det ærede medlem synes at mene. Når et ungt menneske mellem 15 og 18 år har begået en lovovertrædelse og tiltale i sagen frafaldes mod, at han undergives forsorg, vil bemærkning om dette tiltalefrafald kun blive optaget i straffeattesten, sålænge forsorgstiden ikke er udløbet, og når en person dømmes for en lovovertrædelse, vil dommen i langt de fleste tilfælde kun blive anført på den normale straffeattest — den, han selv kan få, og som offentlige myndigheder også må nøjes med, når de ikke har særlig hjemmel til at få videregående oplysninger — i 5 år fra straffens udstæelse eller eftergivelse. Alene fængselsstraf på 2 år eller derover — dermed ligestilles arbejds- og sikkerhedsforvaring — vil blive nævnt efter 5 års forløb, men aldrig mere end 10 år. Anvendelsen af disse frister er dog betinget af, at den pågældende ikke senere begår en ny overtrædelse. Gør han det, begynder en ny frist at løbe, og indenfor denne vil ikke blot det nye, men også ældre forhold blive påført attestens.

Der er som sagt nogle offentlige myndigheder, som kan få oplysninger om ældre tilførsler til strafferegistret, og jeg skal ikke benægte, at de gældende regler om udstedelse af straffeattester trænger til revision. Dette problem, der ikke er specielt for unge lovovertrædere, hænger nøje sammen med de senere års overvejelser om forskellige resocialiseringsforanstaltninger, overvejelser, som bl. a. har givet sig udslag i lovforslaget om ændringer i reglerne om fortabelse af rettigheder som følge af straf, et lovforslag, der jo er det høje ting bekendt. Spørgsmålet har således ikke været upåagtet i justitsministeriet, der i 1947 nedsatte et udvalg til overvejelse af ændringer i reglerne om registrering af straffedomme og udstedelse af straffeattester m. m. Udvalget har i sommer afgivet en betænkning, som for tiden er til udtalelse i straffelovskommissionen og derefter vil blive gennemgået i justitsministeriet. Jeg skal ikke her gå i enkeltheder med hensyn til de forslag, som udvalget har fremsat, men blot nævne, at udvalget i sin betænkning stærkt advarer imod at gå videre end nødvendigt med hensyn til anvendelsen og indholdet af straffeattester og på væsentlige punkter anbefaler en begrænsning i